

Stand til at gjøre sig det bekvemmere end nu. Aviskontoret, hvorover man tidligere har klaget saa stærkt, synes nu at være godt hjulpet, og hvad Mangleerne ved andre Expeditionskontorer angaar, da maa de sikkert kunne afhjælpes noget, i alt Fald midlertidig, maatte ogsaa i den af det ærede Medlem for Solbak Amts 3die Valgtreds antydede Retning. Ganske vist er der ikke nogen egentlig finantstiel Banfælighed tilstede, for at bevilge de 95,000 Rd., men Flertallet har dog troet, at der var Grund til at rette den Opfordring til Regjeringen, at sørge for, at større Byggeforetagender, hvorom der i det Hele kan være Tale, blive fordelte nogenlunde over et længere Aaremaal. Det er Hensynet til disse Betragtninger, der ikke væsentlig indbegaa selve Forslagets Realitet, men kun dets Betimelighed, som har bragt Flertallet til at stille sit Forslag om i alt Fald for næste Aar at negte de 95,000 Rd. til Ombygning af Postgaarden. Jeg har endnu en enkelt Bemærkning at gjøre, som jeg glæmte, da jeg før omtalte Postvæsenet. Saavidt jeg veed, følges der nu den Fremgangsmaade, at Pengebreve og Paffesager fra Udlandet først føres til Postgaarden og derfra til Toldboden, hvorfra de saa udleveres, en Fremgangsmaade, som medfører en Forskjælse, der i somme Tilfælde kan være fra Lørdag til Mandag. Jeg har set dette Forhold offentlig fremdraget sidste Sommer, jeg tror i Dagbladet, og hvis det virkelig finder Sted, turde det dog maatte være muligt for den høitagtede Finantsminister at tilveiebringe en Ordning, hvorved Toldvæsenet kunde finde sig betrygget, uden at den medførte saamegen Lidsspilde og Ulempe for de Korresponderende. Jeg tiltaler mig at henstille denne Bemærkning til den høitagtede Minister, men jeg forlanger intet Svar paa den i Dag. Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgtreds (Taubert) satte de tydske Jernbaner i Forbindelse med Postgaarden. Det skal jeg ikke komme ind paa, det forekommer mig i det Hele, at det ærede Medlems Foredrag var lidt fantasvirigt. Derimod skal jeg gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Klasselotteriet. Udvalgets Flertal har ikke deltaget i disse Hensstillinger. Det vil erindres, at den Gang, man indførte den nye Ordning af Klasselotteriet, havde man en stærk Modstand hos samtlige Kollektører at overvinde, hvilket er meget naturligt, thi den nye Ordning berørte i en ikke uvæsentlig Grad deres Interesse. Under den tidligere Ordning var der Kollektører, som sad paa Sager, der paa det Nærmeste lignede en Ministers. Derimod ere de vistnok nu omtrent apassede efter Forretningens Omfang. Altsaa den nye Ordning, hvor meget Godt der end kunde være ved den, fandt i det Hele en stærk Modstand hos de gamle Kollektører, hvilket menneskelig talt er rimeligt nok, thi man kan jo vel forstaa, at en Lov, der i den Grad var dem nærgaaende, maatte være dem ubehagelig. Nu er det en Selvsølge, at det

Nye, der saaledes skal gjennemføres, ikke kan blive fuldkommen gjennemført i alle enkelte Punkter, og at en Del af disse Mænd, som maaske havde større praktisk Erfaring end Somme i Overbestyrelsen, kunde i den praktiske Gjennemførelse finde visse Sager, at hænge sig paa. Naar der da offentlig blev gjort stort Væsen af enkelte Klager over maaske Ubetændeligheder, medens derimod selve Sovefsagen ikke blev berørt, fordi den ikke kunde paaantes, kunde Sagen let komme til at staa for Publikum i et feil Skjær, idet dette let kunde komme til at tro, at det var selve Institutionen, der var feil anlagt, medens det derimod kun var nogle Enkeltheder med Hensyn til Administrationen deraf, som vare omstridte. At Overbestyrelsen under disse Omstændigheder har været nødsaget til at gribe til visse bestemte Midler, kan være temmelig rimeligt. Overbestyrelsen kunde være gaaet en anden Vej, idet den nemlig navnlig forsaavidt den paagjældende Kritik var skreven under Navn, kunde ligefrem have affbediget de Kollektører, — ligesom i lignende Tilfælde Embedsmændene, der ikke fandt sig tilfredse med deres Stilling efter Loven, men tvertimod i saadan Grad lagde deres Utilfredshed for Dagen — i begge Tilfælde uden Pension —, men jeg vil dog antage, at Overbestyrelsens Fremgangsmaade, selv om den kan synes noget rigorøs, dog har været mildere end denne, idet den nemlig indeholdt en Advarsel imod at gjøre sig skyldig i Noget, som kunde have en saadan Afstedigelse til Følge; saa havde de dog endnu Leilighed til at overveie, hvorvidt de fremdeles kunde tjene eller ikke under den nye Ordning, og her skal jeg bemærke, at jeg deri er enig med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgtreds (Octavius Hansen), at det i en saadan privat Forretning — thi det er ganske vist ikke særlig nogen Statsforretning, men det er en Slags unoraaffl Forretning, som Staten af moralsk Hensyn maa drive — ikke gaar an at tage Mænd i sin Tjeneste, der paa samme Tid, som de udføre visse Ørene af Forretningen, offentlig arbejde imod deres egen Principal. Jeg tror heller ikke, at det ærede Mindretal er imod disse Udtalelsers Rigtighed eller vil give Medhold til en Fremgangsmaade lige overfor Overbestyrelsen, der ikke kan billiges. Naar Flertallet saaledes efter de her fremsatte Betragtninger har ment, at Overbestyrelsen har havt ikke ringe Banfæligheder at kæmpe imod, kan det paa den anden Side være muligt, at de Foranstaltninger, som man i sin Tid traf, kunne i et eller andet Punkt, trænge til fornyet Overveielse, og naar det ærede Mindretal kun ønskede, at Overbestyrelsen skulde se efter igjen, om der ikke hos en Del Kollektører, der vare praktisk erfarne i Sagen, og som for selve Administrationens Skyld vilde meddele disse Erfaringer, kunde finde Noget, der kunde fortjene Paaagting og muligen kunde lede til Forandring i nogle Bestemmelser, saa vilde jeg antage, at, om end ikke